

Sygnatura akt VIII C 411/20

(...)

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Bartłomiej Koelner

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2020 we Wrocławiu na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko M. D.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. D. na rzecz strony powodowej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 11.777,40 zł (jedenaście tysięcy siedemset siedemdziesiąt siedem złotych czterdzieści groszy) wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 8.241,70 zł od dnia 4 października 2019 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 3535,70 zł od dnia 18 października 2019 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2710 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nadaje wyrokowi zaocznemu w pkt. I i III rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 411/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 października 2019 r. (data nadania w placówce pocztowej – k. 11 akt) strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w B. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej M. D. kwoty 20 086,56 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 4 października 2019 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wskazała, że dysponuje wekslem na kwotę 20 998,56 zł, wystawionym przez pozwaną. Mimo wezwania do zapłaty sumy wekslowej pozwana nie zapłaciła w całości należności z weksla; zapłaciła jedynie kwotę 912 zł. Wyjaśniła, że strony łączyła umowa pożyczki gotówkowej, a na należność główną składa się suma pozostałych do zapłaty rat pożyczki oraz należne maksymalne odsetki za opóźnienie.

Pozwana mimo prawidłowego wezwania nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 marca 2019 r. pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki nr (...). Zgodnie z umową powód udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 9 000 zł, która w umowie została nazwana całkowitą kwotą pożyczki. Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 21 888 zł, która obejmowała oprócz podlegającej wypłacie kwoty 9 000 zł także:

- opłatę przygotowawczą w wysokości 129 zł,
- wynagrodzenie prowizyjne w kwocie 7 571 zł,
- wynagrodzenie z tytułu usługi o nazwie (...) w kwocie 1 300 zł.

Całkowity koszt pożyczki (...) wyniósł zgodnie z umową 9 000 zł, a rzeczywista stopa oprocentowania (...) wyniosła 68,23 %.

Pozwana zobowiązana była zwrócić kwotę 21 888 zł w 48 równych miesięcznych ratach po 456 zł, przy czym pierwsza rata była płatna do dnia 4 maja 2019 r., natomiast ostatnia do dnia 4 kwietnia 2023 r.

W punkcie 4 umowy pożyczki strony określiły skutki braku terminowej spłaty. Jeśli pożyczkobiorca nie spłacił w terminie poszczególnych rat lub ich części lub innej kwoty związanej z umową, niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanym. Od każdego zadłużenia przeterminowanego, pożyczkodawca naliczał odsetki za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ k.c. W dniu zawarcia umowy odsetki za opóźnienie wynosiły 14% (punkt 4.1). Pożyczkodawca zastrzegł sobie również możliwość wypowiedzenia umowy, w przypadku gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pożyczkodawca zobowiązany był do zachowania 30-dniowego okresu wypowiedzenia warunków umowy (punkt 8.1 lit. a). W tym wypadku, pożyczkodawca miał prawo wypełnić weksel in blanco zgodnie z deklaracją wekslową.

Dowód : umowa pożyczki nr (...) z dnia 25 marca 2019 r. wraz z harmonogramem spłat (k. 17 -23); weksel zarejestrowany pod poz. (...) (k. 4)

Zgodnie z deklaracją wekslową, powód jako pożyczkodawca był upoważniony do wpisania domicyliu i wypełnienia weksla własnego in blanco na sumę odpowiadającą zobowiązaniu pożyczkobiorcy wobec pożyczkodawcy wynikającą z umowy pożyczki, łącznie z faktycznie poniesionymi przez pożyczkodawcę kosztami postępowania sądowego i egzekucyjnego. Pożyczkodawca miał prawo uzupełnić weksel oraz dochodzić na tej podstawie zobowiązania przed sądem, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Dowód : deklaracja wekslowa z dnia 25 marca 2019 r. (k. 6)

(...) S.A. pismem z dnia 3 września 2019 r. złożyła pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki z uwagi na brak wpłat zgodnie z ustalonym kalendarzem spłat, z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Strona powodowa jednocześnie wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 20 998,56 zł, w tym 20 976 zł tytułem kwoty niespłaconej pożyczki oraz 22,56 zł tytułem umownych odsetek za brak spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki.

Dowód : pismo z dnia 3 września 2019 r. (k. 5)

Jednocześnie z wypowiedzeniem umowy pożyczki, strona powodowa wypełniła weksel co do sumy wekslowej: 20 998,56 zł oraz daty i miejsca płatności: 25 marca 2019 r. w B..

Dowód : weksel zarejestrowany pod poz. (...) (k. 4)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że zgodnie z przepisem art. 339 § 1 i § 2 k.p.c., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r., poz.1469), Sąd może wydać wyrok zaoczny na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany w wyznaczonym terminie nie złożył odpowiedzi na pozew. W tym przypadku, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o faktach zawarte w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed posiedzeniem, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z uwagi na fakt, iż pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie złożyła żadnych wyjaśnień w sprawie, ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, Sąd na posiedzeniu niejawnym wydał wyrok zaoczny.

W ocenie Sądu, nie wystąpiły przesłanki pozytywne z art. 339 § 2 k.p.c. Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., sygn. akt I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 r., sygn. akt I CKU 115/97). Te uzasadnione wątpliwości mogą powstać w wypadku, kiedy twierdzenia strony powodowej zawarte w pozwie w zakresie stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne lub nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy.

Ponadto podkreślić należy, że przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego - domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1972 r., sygn. akt III CRN 30/72). Ponadto podkreślić należy, że Sąd obowiązany jest nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego; stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 września 1967 r., sygn. akt III CRN 175/67 i z dnia 31 marca 1999 r., sygn. akt I CKU 176/97). Sąd zawsze zatem jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo.

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego Sąd uznał, że konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego. Sąd przeprowadził dowód z dokumentów

(art. 243² k.p.c.), tj. umowy pożyczki nr (...) z dnia 25 marca 2019 r., wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 3 września 2019 r., deklaracji wekslowej oraz weksla. Mając na względzie powyżej wymieniony materiał dowodowy, Sąd uznał, że strona powodowa nie wykazała swojego roszczenia w całości, a jej twierdzenia nie zgadzały się z wynikiem postępowania dowodowego.

Sąd zważył, iż na podstawie zawartej umowy pożyczki pozwana otrzymała do dyspozycji kwotę 9 000 zł, a zobowiązana została do zwrotu kwoty 21 888 zł, w tym opłaty przygotowawczej w kwocie 129 zł, wynagrodzenia prowizyjnego w wysokości 7 571 zł i wynagrodzenia z tytułu przyznania na jej wniosek (...) w wysokości 1 300 zł. Sąd miał przy tym na uwadze, iż z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że umowa pożyczki zawarta pomiędzy stronami oparta była o istniejący u powoda wzorzec umowy. Zatem, o ile pozwana miała możliwość zadecydowania o wysokości kwoty udzielanej jej pożyczki, to jednak nie miała żadnego wpływu na określenie

wysokości prowizji i wynagrodzeń. Postanowienia te nie były z nią negocjowane, a pozwana zawarła tę umowę jako konsumentka.

W ocenie Sądu, powyższe ustalenia powodują, iż koniecznym w niniejszej sprawie stało się rozważenie, czy w świetle art. 385¹ § 1 k.c. omawiane postanowienia umowne, jako że nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwaną – konsumentką, są dla niej wiążące. Zgodnie z tym przepisem, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Z art. 385¹ § 3 k.c. wynika, iż niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Zdaniem Sądu z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie. W ocenie Sądu umowa pożyczki zawiera niedozwolone postanowienia umowne w zakresie wynagrodzenia prowizyjnego oraz wynagrodzenia za wykup „(...)”.

Kontrola postanowień umownych w zakresie regulacji art. 385¹ – 385³ k.c. jest uprawnieniem i obowiązkiem sądu, albowiem przepisy o niedozwolonych postanowieniach umownych zostały wprowadzone do Kodeksu cywilnego w ramach implementacji dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich. Kompetencja sądu do zbadania z urzędu tego, czy klauzula zawarta w umowie jest postanowieniem nieuczciwym, stanowi w tej sytuacji zarówno środek do realizacji celu określonego w art. 5 dyrektywy, to znaczy uniemożliwia związanie konsumenta nieuczciwym postanowieniem, jak i przyczynienia się do osiągnięcia celu art. 7 ww. dyrektywy, ponieważ przeprowadzenie przez sąd z urzędu takiej oceny może działać jako czynnik odstraszający oraz przyczynić się do zapobiegania nieuczciwym warunkom w umowach zawieranych pomiędzy konsumentami a sprzedawcami lub dostawcami (por. wyrok TSUE z dnia 21 listopada 2002 r., sygn. akt C-473/00).

Zgodnie z treścią art. 385¹ k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§ 1). Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4).

Komentowany przepis reguluje materię niedozwolonych postanowień umownych (zwanych w literaturze także m.in. klauzulami abuzywnymi, postanowieniami nieuczciwymi, postanowieniami niegodziwymi) – w tym skutki wprowadzenia ich do umowy z udziałem konsumentów. Chroni on zatem konsumenta jako słabszego uczestnika obrotu w relacjach z przedsiębiorcą - profesjonalistą w danej dziedzinie. Dodać tu też trzeba, iż zwrot „postanowienia umowy”, zawarty w art. 385¹ § 1 k.c. użyty został w znaczeniu potocznym, a zatem obejmuje zarówno postanowienia objęte porozumieniem stron danej czynności prawnej, jak i postanowienia wzorców umownych, które nie są postanowieniami umowy w ścisłym znaczeniu, ale kształtują także treść nawiązywanego stosunku prawnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1209/13).

Za niedozwolone może zatem zostać uznane wyłącznie postanowienie wzorca umownego, które nie jest postanowieniem uzgodnionym indywidualnie z konsumentem, nie jest postanowieniem w sposób jednoznaczny określającym główne świadczenia stron, a które kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Przez działanie wbrew dobrym obyczajom - przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego - rozumie się w judykaturze wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku; rażące naruszenie interesów konsumenta oznacza zaś

nieusprawiedliwioną dysproporcję - na niekorzyść konsumenta - praw i obowiązków stron, wynikających z umowy. Ocena rzetelności określonego postanowienia wymaga zatem rozważenia indywidualnego rozkładu obciążeń, kosztów i ryzyka, jakie wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami oraz zbadania, jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałyby zastrzeżone.

Przenosząc powyższe uwagi na stan faktyczny niniejszej sprawy, uznać należy, że zaliczenie do sumy wekslowej znacznie zawyżonych kosztów prowizji w kwocie 7 571 zł (przy kwocie pożyczki 9 000 zł, a zatem 84,12 % uzyskanej kwoty pożyczki) oraz tzw. opłaty „(...)” w kwocie 1 300 zł, stanowiące w rzeczywistości dodatkowe wynagrodzenie pożyczkodawcy, rażąco naruszają interesy konsumenta. W ocenie Sądu ww. postanowienia zawarte w umowie pożyczki nie zostały uzgodnione indywidualnie, kształtują prawa i obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy pozwanej. W żaden sposób nie wykazano, by postanowienia te zostały indywidualnie uzgodnione, by pozwana miała na nie rzeczywisty wpływ, były wynikiem konsensu, czy rzetelnych i wyrównanych negocjacji. Są to postanowienia przyjęte z wzorca, jakim posługuje się pożyczkodawca w prowadzonej przez siebie działalności, narzucając je konsumentowi i nie dając mu możliwości negocjacji w tym zakresie. Z żadnego dowodu nie wynika, by na treść wskazanych postanowień pozwana miała rzeczywisty wpływ. Powyższe postanowienia stanowią niedozwolone klauzule umowne.

Tym samym dochodzenie powyższych kwot w drodze procesu nie może być skuteczne, gdy postanowienia te jako niedozwolone postanowienia umowne nie wiążą pozwanej, ponadto jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (zasadą ekwiwalentności świadczeń stron, rzetelności kupieckiej, osiągnięcia adekwatnego, normalnego zysku z prawidłowo prowadzonej działalności gospodarczej) są nieważne –

art. 58 § 1 i 2 k.c. Ponadto nie zostały indywidualnie uzgodnione, a kształtują prawa i obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy. Tym samym kontrola powyższych postanowień w tej konkretnej sprawie również prowadzi do wniosku, że postanowienia powyższe nie wiążą – art. 385¹ § 1 k.c.

Powód w umowie pożyczki obciążył pozwaną opłatą przygotowawczą w kwocie 129 zł za udzielenie pożyczki, co dodatkowo podważa zasadność wskazanej prowizji.

W odniesieniu zaś do „(...)”, określenie to obejmuje ogół dodatkowych uprawnień związanych z realizacją umowy, a to: prawo do jednorazowego bezpłatnego odroczenia maksymalnie dwóch terminów płatności rat bądź bezpłatnego obniżenia maksymalnie czterech kolejnych rat; przyspieszoną wypłatę kwoty pożyczki; oraz pakiet powiadomień SMS. Należy wskazać, że źródłem wynagrodzenia pożyczkodawcy w przypadku odroczenia terminu płatności raty lub odroczenia płatności części raty (gdyż tak należy rozumieć sformułowanie „obniżenie raty”, skoro w późniejszym czasie, tzw. dodatkowym Okresie Kredytowania, pożyczkobiorca musi spłacić odroczone raty lub części obniżonych rat) winny być odsetki umowne, które nie mogą przekraczać odsetek maksymalnych – art. 359 § 2¹ k.c. Ryczałtowe określenie ich wysokości, bez wskazania wysokości obniżonej części raty, okresu obracania kapitałem przez pożyczkobiorcę, uniemożliwia ocenę zgodności tego postanowienia umownego z normą 359 § 2¹ k.c. Co się zaś tyczy pozostałych dwóch uprawnień pożyczkobiorcy, tj. przyspieszonej wypłaty kwoty pożyczki (tj. skróconej z 14 dni roboczych od dnia podpisania umowy – vide pkt 1.6 umowy, do 10 dni roboczych) oraz pakietu powiadomień SMS o przelewie pożyczki na konto pożyczkobiorcy, terminie płatności rat oraz zaksięgowaniu płatności rat – uznać należy, że żądanie aż 1 300 zł w zamian za czynność techniczną wykonania przelewu, o 4 dni robocze szybszego, niż w „normalnym” trybie, oraz za pakiet powiadomień SMS, jest sprzeczne z zasadą ekwiwalentności świadczeń stron, uczciwości kupieckiej oraz normalnego, adekwatnego do ryzyka gospodarczego czerpania wynagrodzenia.

Jednocześnie zaś umowa wyłączyła możliwość zwrotu opłaty za pakiet w przypadku nieskorzystania z ww. uprawnień, zaś po stronie pożyczkodawcy dawała uprawnienia w zakresie kształtowania okresu odroczenia – ograniczenie do okresu maksymalnego i liczby odroczonej rat. Wyłączenie z góry możliwości zwrotu opłaty za pakiet, nawet w przypadku nieskorzystania z uprawnień, powodowało, że przedsiębiorca uzyskiwał kwotę 1 300 zł, stanowiącą 14,44 % udzielonej pożyczki, za nic.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że postanowienia umowne obejmujące obowiązek zapłaty wynagrodzenia prowizyjnego oraz wynagrodzenia z tytułu przyznania „(...)” stanowią niedozwolone klauzule umowne i tym samym nie wiążą pozwanej.

Zgodnie z umową pożyczki oraz deklaracją wekslową pożyczkodawca zastrzegł sobie prawo do wypowiedzenia umowy pożyczki z zachowaniem 30 - dniowego terminu wypowiedzenia m.in. w przypadku przekraczającego 30 dni opóźnienia pożyczkobiorcy w płatności kwoty równej jednej racie, po uprzednim wezwaniu pozwanej do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. W takim przypadku pożyczkodawca mógł wypełnić weksel in blanco (pkt 8 umowy, deklaracja wekslowa).

Wobec nieuregulowania należności, strona powodowa wypowiedziała umowę pożyczki pozwanej, wzywając ją do zapłaty kwoty 20 998,56 zł, w tym 20 976 zł niespłaconej pożyczki oraz 22,56 zł z tytułu umownych odsetek za zwłokę w terminie 30 dni. Pozwana na poczet zadłużenia wpłaciła ogółem kwotę 912 zł, co wynika z różnicy całkowitej kwoty do zapłaty oraz kwoty wskazanej w wypowiedzeniu (20 998,56 – 20 086,56 zł).

Powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 20 998,56 zł. Na ww. kwotę składały się: suma pozostałych do zapłaty rat pożyczki oraz należne maksymalne odsetki za opóźnienie. Pozwana jest jednakże zobowiązana wekslowo tylko w takich granicach, w jakich istnieje wierzycelność ze stosunku podstawowego.

Mając powyższe na uwadze, należy wskazać, że pozwana obowiązana była zwrócić powodowi łącznie 12 689,40 zł, w tym kwotę 9 000 zł tytułem kapitału, 129 zł tytułem opłaty przygotowawczej oraz kwotę 3 560,40 zł tytułem odsetek umownych. Kwota odsetek umownych wyliczona została z uwzględnieniem stopy 9,89 % w skali roku, tj. przy kapitale w kwocie 9 000 zł rocznie wynoszą one 890,10 zł. Okres obowiązywania umowy wynosił 48 miesięcy, tj. 4 lata, a zatem odsetki umowne za cały okres kredytowania wynoszą 3 560,40 zł. Skoro zatem łącznie pozwana obowiązana była zwrócić powodowi 12 689,40 zł, zaś zwróciła 912 zł, do zwrotu pozostaje kwota 11 777,40 zł i tę właśnie kwotę zasądzono w pkt I sentencji od pozwanej na rzecz powoda.

O dalszych odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 2¹ k.c.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu w pkt II sentencji.

Powód wygrał proces jedynie częściowo, tj. co do 58,63 %, toteż należy mu się od pozwanej zwrot kosztów procesu w takiej właśnie części, przy czym koszty poniesione przez powoda wyniosły 4 622 zł (w tym: 1 005 zł opłaty od pozwu, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 3 600 zł tytułem kosztów zastępstwa). Zatem na podstawie art. 100 k.p.c. pozwana winna partycypować w kosztach procesu kwotą 2 710 zł, o czym orzeczono w pkt. III sentencji wyroku.

Orzeczenie w pkt. IV wyroku zaocznego uzasadnia treść art. 333 § 1 pkt. 3 k.p.c.

(...)